

Corona...

Ook bewoners zijn ermee bezig. Het nieuws en de kranten berichten over niks anders en het woord valt vaak: als er gevraagd wordt wat er vandaag op het programma staat, als ik een stapje achteruitzet om een aankomende knuffel te ontwijken, als er vragende blikken komen bij witte schorten en gemaskerde gezichten. We praten erover, en dat is ook wat ze willen.

Want “erover zwijgen, dat is doen alsof het niet bestaat en ons dom houden”, leer ik uit een groeps gesprek (met respect voor de social distance ;).

Wat het met hen doet, elke dag te horen hoeveel slachtoffers er vallen en te weten dat ze tot die beruchte “kwetsbare groep” behoren? “Ja, dat is natuurlijk niet fijn. En we hopen dat we allemaal gezond mogen blijven. En als we daarvoor een beetje geduld moeten oefenen, onze handen moeten wassen en niet mogen kussen dan is dat maar zo. Maar echt bang, nee, dat ben ik niet” Er wordt geknikt en een andere bewoonster trekt de schouders op “Que sera, sera hé. Veel hebben we daar toch niet aan te zeggen. We zijn al blij dat de zon schijnt”

Het gesprek wordt luchtiger als ik de kaartjes, tekeningen en briefjes op tafel leg die (buur)kinderen van collega’s en vrijwilligers hen toesturen. “Wat een lieve kinderen! Toch fijn dat ze aan ons denken want voor hen is het eigenlijk toch nog veel moeilijker om binnen te blijven en niet met hun vriendjes te kunnen spelen. En die mevrouw heeft er ook haar werk van gemaakt om voor iedereen een mooi kaartje uit te kiezen. Ken ik haar?” En meteen wordt het idee geopperd om zelf ook eens een kaartje terug te sturen, om te laten weten hoeveel deugd het doet.

En deugd doet het zeker, want ook de bewoners die dit minder bewust meemaken genieten van de traktaties en bloemen, de balkonconcerten,... “We gaan hier nog serieus bijkomen, met al dat snoepen” lacht iemand. “En dan vragen ze elke keer als ze bellen: Hoe is het daar? Krijgen jullie lekker eten? Alsof we hier geen eten krijgen. We krijgen hier veel en lekker eten!”

Geen bezoek krijgen, hoe voelt dat? Voor een bewoonster die net verhuisde is het extra moeilijk, maar ze heeft geregeld contact met haar zoon en schoondochter via Skype. Ze kwamen ook al eens langswandelen zodat ze hen vanop het terras kon toewuiven. “Wat een geluk dat zoiets bestaat. En anders moesten we brieven schrijven, zoals vroeger hé”. Bewoners die de actualiteit volgen begrijpen het dat er nu geen familieleden op bezoek mogen komen en hebben bijna dagelijks contact via Skype of telefoon. Voor sommige andere bewoners blijkt de prikkelarme omgeving die we nu noodgedwongen in heel de woning creëren een positieve invloed te hebben, wat maakt dat de verwachte spanningen en onrust grotendeels uitblijven. Mooie momenten via Skype, waarbij een bewoonster volop aan het vertellen gaat als haar dochter haar een foto van haarzelf toont toen ze nog klein was, een kleinzoon een spontaan samenzangmomentje heeft met zijn oma of een schoondochter virtueel op de koffie komt. Afgelopen zaterdag kwam een accordeonist samen met 2 enthousiastelingen voor wat extra beweging zorgen aan de terrassen en dat viel goed in de smaak.

Maar natuurlijk worden de echte bezoeken, de activiteiten en de passages in het Grand Café gemist. “Het eerste wat wij gaan doen? Ene gaan drinken en ne goeie crème eten” Ondertussen proberen we, tussen alle coronamaatregelen door, samen met de bewoners de vertrouwde warme, huiselijke sfeer te behouden, ook al is het een hele oefening om huishoudelijke activiteiten te rijmen met de strikte hygiënische voorschriften en isolatiezorg te combineren met het tegemoetkomen aan kleine en grotere noden. Op zondag wordt het “schoon servies” bovengehaald en is er warme chocomelk met koffiekoeken en taart, op woensdag zijn er frieten. En Jeroen Meus blijft gelukkig ook trouw op post, net zoals Julie Andrews en Helmut Lotti. In deze onzekere tijden zijn er nog zekerheden en kunnen we rekenen op heel veel steun van de buitenwereld, directie en leidinggevenden. Bij deze:

Merci vanuit ons kot!

